

KOMÜNİST PARTİ GENEL MERKEZİ

24 Nisan 2015

24 Nisan, Soykırım tartışmaları üzerine BİZ BAŞKA BİR TARAFIZ

24 Nisan 1915 tarihiyle anılan ve Ermenilerin yurtlarından sökülmesi, sürgün edilmesi ve toplu biçimde katledilmesiyle neticelenen sürecin 100. yılındayız.

Ermenilerin deyişi ile *Medz Yeğern* (Büyük Felaket), topraklarımızın gördüğü en büyük acıdır. *Medz Yeğern*, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Balkanlar'dan sürgün edilen yüz binlerce Müslüman ve Anadolu'dan sürülen Rumların acılarıyla birlikte coğrafyamızı dağlayan, oldukça uzun ve günümüze uzanan felaketler zincirinin en korkunç halkasıdır.

Bu sürecin sağlıklı değerlendirilebilmesinin ön koşulu, sorunun liberal ve milliyetçi önyargılardan kurtularak tarihsel ve siyasal bir bağlam içine yerleştirilmesidir. Söz konusu felaketler zinciri, Osmanlı İmparatorluğu'nun "Büyük Devletler" adı verilen Batılı emperyalist ülkeler tarafından nasıl parçalanacağı, paylaşılacağı ve sömürgeleştirileceği sorularının merkezinde durduğu ve adına "Doğu Sorunu" denen çok boyutlu meselenin sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Çok boyutlu bir süreç tek noktadan bakılarak anlaşılabilir. Dolayısıyla bu sürece yalnızca dış güçlerin plan ve komploları vesilesiyle bakılamaz. Süreç bir tarafın diğerine ihaneti ya da taraflardan birinin özsel barbarlığına indirgenerek de açıklanamaz. Benzer şekilde, Türk ya da Ermeni milliyetçiliğini sürecin tek açıklayıcısı ve suçlusunu olarak gören yaklaşımlar da meselenin özünü perdelemektedir.

On dokuzuncu yüzyılın sonu ve yirminci yüzyılın başına, soykırım sorununu da içine alacak şekilde, damga vuran esas çerçeve bir paylaşım savaşına doğru adım adım ilerleyen dünya kapitalist sisteminin yeniden yapılanma ve Osmanlı İmparatorluğu'nun bu sisteme eklenme sürecinin karmaşık ekonomik, siyasal ve ideolojik dinamikleridir. Kapitalizmin bu çerçevede geri dönüşsüz bir şekilde gericileştiği, bu gericileşmenin tüm dünyada büyük acılara yol açtığı unutulmamalıdır.

Bu sorunun tek bir çalışma ile açıklığa kavuşturulması mümkün değildir. Ancak tartışmaların sağlıklı bir zeminde yürüebilmesi için Komünist Parti olarak bu konuda süren tartışmalara dair eleştirilerimizi dört başlık altında halkımız ile paylaşma ihtiyacı hissediyoruz.

1) Düzenin ve onun uzantısı olan milliyetçiliğin yaklaşımı ikiye bölünmüştür.

Türkiye'de iktidarın her 24 Nisan'da ABD Başkanı'nın ağzından çıkacak bir sözcüğe kilitlenmesi, her 24 Nisan öncesinde emperyalist devlet liderlerine mektuplar yazılarak "o sözcüğün" kullanılmasının rica minnet engellenmeye çalışılması bir kara komedidir.

ABD'den ve AB üyesi ülkelere 24 Nisan'da Türkiye'nin resmi tezlerini çelen açıklamalar geldiğinde aklına emperyalizm ve ezilen halklar gelen düzen sahipleri ikiye bölünmüştür. Cezayir halkının felaketini ancak Fransızlar "soykırım" dediğinde hatırlayan, Amerika kıtasının yerli halklarını ABD Başkanı "karşıt tezlerle" yakın açıklama yapınca aklına getiren AKP iktidarı sahtekardır. Bir yandan Gazze'ye ağılıyormuş gibi yapan, öte yandan sırf "Bay Başkan"

Komünist Parti Genel Merkezi

Meşrutiyet Mah. Karanfil Sok. No:30/5 Çankaya-Ankara

Tel-Faks : 0312 417 29 68

KOMÜNİST PARTİ GENEL MERKEZİ

soykırım demesin diye yıllardır ABD'deki Yahudi lobisi ile, İsrail ile işbirliğine giden hükümet ikiyüzlüdür. İkiyüzlü ve sahtekar siyasi iktidar, inkarcılığını, karanlığını ve zorbalığını, ahlaksız bir diplomatik satrançla gizlemeye çalışıyor.

Bir yandan da yüz yıl önce Suriye çöllerine sürülmüş Ermenilere dönük zulüm bugün başka araçlarla ve biçimlerde sürüyor. Günümüzdeki zulmün arkasında bu kez IŞİD'i, ÖSO'yu ve diğer İslamcı çeteleri besleyen AKP karanlığı var. Arkasında "bana afedersiniz Rum, afedersiniz Ermeni dediler" diyen, her 24 Nisan öncesinde ülkemizde kaçak çalıştırılan Ermeni emekçileri aklına getiren ve onlara aba altından sopa gösteren diktatör bozuntusu var. Arkasında Hrant'ın katillerini yıllardır koruyan, kollayan, terfi ettiren zihniyet var.

Düzenin ikiyüzlülüğünü ve sahtekarlığını gösteren bir diğer alan mevcut arşiv politikasıdır. Rant için asırlık belgeleri çürütmekten çekinmeyen düzen, her "arşivlerimiz açık" dediğinde yalan söylemektedir. Türkiye'de arşivlerin önemli bir bölümü kapalı, açık olanlar ise sıkı kontrol altındadır. Konuya ilişkin hiçbir ciddi akademik çalışmayı ve araştırmacıyı desteklemeyen düzen, eski Türk Tarih Kurumu Başkanı'nın deyişiyle "Türk'ün Türk'e propagandasını yapmak" için kaynaklarını yeterliliği oldukça tartışmalı isimler için seferber etmekte, kimi kurum ve kuruluşları "fonlamaktadır."

2) İmparatorluk dün çözüm değildi, bugün de değildir.

Liberaler ve İslamcılar artık şaşkıncı olmayan bir şekilde bu tartışmada da buluşuyorlar. "Neden birlikte yaşayamadık?" sorusunu tarihsel bağlamdan kopararak tartışan liberal-İslamcı koalisyon sorunun yanıtını bir yönetim biçimi olarak imparatorluğun ortadan kalkması olarak vermektedir. Tarihsel gerçekliğin önemlice bir bölümünün üzerinden atlayan, kalanı da önce parça parça sonra da tepetaklak eden bu yaklaşım mutlak anlamda gericedir. İnsanlık, sorunlarını yüzünü geriye dönerek ve gericiliğe sarılarak çözemez. Unutulmamalı ki, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemine damgasını vuran yukarıda andığımız felaketler, ileri atılmak yerine tarihsel olarak aşılmış olan bir imparatorluğun ne pahasına olursa olsun kurtarılmaya çalışılması ile de yakından ilişkilidir.

Marksizmi "kimlik körü" olmakla suçlayan kimlikçi akıl tutulması, imparatorluk nostaljisi ile günahlarından kurtulabileceğini sanmaktadır. Osmanlı'yı bir çeşit hoşgörü ve halklar mozaiği olarak resmeden bu anlayış, meselenin özü olan kapitalistleşme ve ona eşlik eden mülkiyet ilişkilerinin dönüşümü süreçlerini ustalıkla gizlemekte ve tartışma alanının dışına itmektedir.

Pratik olarak da imparatorluk sevdasının nasıl sonuçlar doğurduğu ortadadır. Diktatör bozuntusunun ve onun yamağının "Yeni Osmanlı" sevdasının bölge halkları için maliyeti çok yüksek olmuştur. Açık söylemek gerekirse, bu maliyetin bu denli büyük olmasının en önemli sebeplerinden biri, "Yeni Osmanlı" projesine Türk ve Kürt milliyetçiliklerinin prim vermiş ya da tümünden eklemelenmiş olmasıdır.

3) "Ermeni Soykırımı"nın tanınması solun tanımlayıcı unsuru olamaz.

Türkiye'de konuya ilişkin süren tartışmalara başka bir ikiyüzlülük daha hakimdir. O da Türkiye'de sol ile ilişkisi kalmamış olanların, Türkiye solunu soykırım tartışmaları üzerinden inkarcı ilan etmeleridir. Eşitlik ve özgürlük mücadelesi ile ilgisi olmayan, hatta bu kavramlarla ölesiye kavgalı, bu mücadelede zamanında yer almış olsa bile mücadeleden çöktan emekli olmuş kimi isimler ve yapılar Türkiye'de sola bu konuda akıl vermeye

Komünist Parti Genel Merkezi

Meşrutiyet Mah. Karanfil Sok. No:30/5 Çankaya-Ankara

Tel-Faks : 0312 417 29 68

KOMÜNİST PARTİ GENEL MERKEZİ

çalışmaktadır. Türkiye’de solun düne kadar AKP gericaliği ile kol kola yürüyerek tıynetini ispat etmiş bu çevrelerin aklına ve tavsiyelerine ihtiyacı yoktur.

Dahası, yalnızca Türkiye’de değil tüm dünyada sol tarihsel ve siyasi yanları olan bir tartışmayı dışarıdan dayatılan bir terminoloji ile sürdürmek, bu manipülasyona teslim olmak zorunda değildir.

Türkiye soluna dönük olarak yakın zamanda sıklıkla dile getirilen inkarcılık suçlaması cehaletin ürünü değilse ancak samimiyetsizliğin ve “liberal ortamlarda” takdir toplama uğraşının neticesi olabilir. Aram Pehlivan (Ahmet Saydan), Şahabettin Bakırsan, Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır) ve halkların kardeşliği için, eşitlik ve özgürlük için yaşamları boyunca mücadele etmiş, bu mücadelede canlarını vermekten çekinmemiş daha nice yoldaşımızın mirasının üzerinde tepinen bu anlayış, solun son kertede emekçi sınıfın iktidarı için mücadele etmeyi bırakmasını, bu düzeni yıkmak yerine güzelleştirmekle meşgul olmasını istemektedir.

Türkiye’de sola her konuda akıl öğretmeye pek meraklı olan bu güruha hatırlatmak gerekir ki solun ülkemizde ve dünyadaki görevi kendilerinin kimlikçi-liberal duyarlılıklarını tatmin etmek değil, halkların birbirini boğazlamasının önüne geçmek için işçi sınıfının iktidarını kurmaktır. Bu iktidarın zemini, yalnızca bu tartışmayla değil başka pek çok vesileyle itibarsızlaştırılmak istenen, kuruluşunu bir rastlantı ve kaza olarak görmemiz istenen Türkiye Cumhuriyeti’dir. Türkiye’de solculuk, Türkiye’nin tarihsel varlığını sahiplenmek zorundadır.

Günümüzde dünyanın pek çok noktasında halklara doğrultulan silahların tetiğini çeken kimlikçi-liberal anlayışın düzeltmeye ve “cici” göstermeye uğraştığı emperyalist sistemin kendisidir. Sorun burada, çıkış da buradadır.

4) Kayıkçı dövüşü değil ortak mücadele çözecek.

Ermenilerin yaşamış oldukları felaketi kavram tartışmasına indirgeyerek bir bilmeceye çevirmek, kör bir karanlık içinde kah pazarlık yaparcasına kah açık artırmadaymışçasına kaç yüz bin kişinin öldüğüne dair tartışmalar yürütmek, meselenin özünü görünmez hale getirmektedir. Üstelik bu yöntem ciddi etik sorunlar da barındırmaktadır. Ancak bundan daha önemlisi, karşıt hafızaların seferber edilmesi şeklinde ilerleyen bu kayıkçı dövüşü, bir çıkış ve gelecek kurgusu sunmadığı oranda şoven önyargıları beslemekte, sorunun gerçek muhatabı olan halkları birbirinden uzaklaştırmakta, gerçek bir barışmanın ve halklar arasında kardeşliğin inşasının önüne aşılması hayli güç duvarlar örmektedir.

100 yıl öncesinin, 1915’in ve coğrafyamızda sayısı hiç de az olmayan diğer sürgün, kırım, mezalim deneyimlerinin ortak yanı açıktır.

Ne zaman milliyetçilikler emperyalist planların oyuncu haline geliyorsa, “ulusal çıkarları” eksen alan siyasal tasarılar emperyalist projelerin asli unsuru olmak için birbiriyle yarışiyorsa coğrafyamız kan gölüne dönmektedir. Halkların acıları, tarihleri ve gelecekleri ne zaman falanca istihbarat örgütünün, filanca “büyük devletin” hizmetine sunulursa topraklarımızda tamir edilemez yaralar açılmaktadır.

Geçmişle yüzleşmek ancak bir gelecek vizyonu içinde anlamlıdır. Bunu en iyi günümüz Avrupası’nda görüyoruz. Nazi geçmişi ile güya yüzleşmiş ve güya “halkların ortak evi”

Komünist Parti Genel Merkezi

Meşrutiyet Mah. Karanfil Sok. No:30/5 Çankaya-Ankara

Tel-Faks : 0312 417 29 68

KOMÜNİST PARTİ GENEL MERKEZİ

olan Avrupa'nın her noktasında neonazi oluşumlar, aşırı milliyetçi-ırkçı hareketler güç kazanmaktadır. Emperyalizmin tetiklediği şiddetten ve savaşlardan kaçan Afgan, Libyalı, Suriyeli göçmenlerden Avrupa'ya ulaşabilenler bu faşist hareketlerin hedefi haline gelmektedirler. Ulaşamayanlar ise, son zamanlarda sıkça duyduğumuz üzere, yüzlerce kişilik kabileler halinde Akdeniz'de, Ege'de dalgalar tarafından yutulmaktadır. Dün tedariksiz şekilde çöllere gönderilen insanlar, bugün derme çatma teknelerle açık denizlere sürülmektedir.

Komünist Parti, Türkiye'nin geçmişiyle sosyalist bir gelecek perspektifine sahip çıkarak yüzleşmektedir.

Komünist Parti, Büyük Felaket'in günümüze uzanan gölgesini üzerimizden kovmak için halkları emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleye çağırmaktadır.

Halkların birlikte, birbirlerinin boğazına çökmeden yaşayacakları, eşitlik ve özgürlüğün hüküm sürdüğü bir ülke, bir bölge ve bir dünya hayal değil, daha büyük felaketleri engellemek için bir zorunluluktur.

KOMÜNİST PARTİ MERKEZ KOMİTE

Komünist Parti Genel Merkezi

Meşrutiyet Mah. Karanfil Sok. No:30/5 Çankaya-Ankara

Tel-Faks : 0312 417 29 68